

نامه پاتریس از زندان

تیسویل به همسرش

تاریخ سخن خواهد گفت

همسر عزیزم

من این کلمات را برایت می نویسم، بی آنکه بدانم آیا هرگز به دستت می رسند یا وقتی آنها را می خوانی زنده خواهم بود یا خیر!

من در طول مبارزاتم برای استقلال کشورمان هرگز در پیروزی آرمان مقدس خود که من و همزمانم تمام زندگی خود را وقف آن کرده ایم، شک نکرده ام، اما تنها چیزی که ما برای کشورمان می خواهیم، حق داشتن زندگی شایسته، کرامت بدون تظاهر و استقلال بدون محدودیت است. این هرگز خواست استعمارگران بلژیکی و متحدان غربی آنها نبود که مستقیم یا غیرمستقیم، آشکار یا پنهان، حمایت برخی مقامات عالی رتبه سازمان ملل را دریافت کردند، آن هم سازمانی که ما تمام امیدمان را برای کمک به آن بسته بودیم.

آنها برخی از هموطنان ما را اغوا کردند، برخی دیگر را خریدند و برای تحریف حقیقت و لکه دار کردن استقلال ما دست به هر کاری زدند. چیزی که می توانم بگویم این است - زنده یا مرده، آزاد و یا در زندان - این موضوع مربوط به شخص من نیست. مسأله اصلی کنگواست؛ مردم

ظلم و توهین و شکنجه هرگز نمی تواند مرا وادار به طلب رحم کند، زیرا ترجیح می دهم با سری بلند، با ایمانی زوال ناپذیر و اعتقاد عمیق به سرنوشت کشورمان بمیرم تا با تواضع زندگی کنم و از اصولی که برایم مقدس است چشم پوشی کنم.

روزی خواهد رسید که تاریخ سخن خواهد گفت، اما این تاریخی نیست که در بروکسل، پاریس، واشنگتن یا در سازمان ملل تدریس شود. این تاریخی است که در کشورهای رها شده از استعمار و دست نشانده های آن، تدریس خواهد شد. آفریقا تاریخ خود را خواهد نوشت و در شمال و جنوب تاریخ، شکوه و عزت خواهد بود.

برایم گریه ممکن. می دانم که کشور رنج دیده من می تواند از آزادی و استقلال خود دفاع کند.

زنده باد کنگو!

زنده باد آفریقا!

زندان تیسویل

پاتریس لومومبا

ما ناراحتند که استقلالش زیر پا گذاشته می شود. به همین دلیل است که ما را در زندان بسته اند و ما را از مردم دور می کنند، اما ایمان من نابود نشدنی است.

می دانم و در اعماق قلبم احساس می کنم که دیر یا زود مردم من، خود را از شر دشمنان داخلی و خارجی خود خلاص خواهند کرد و یکپارچه قیام خواهند کرد تا به استعمار، به استعمار گستاخانه اما در حال مرگ «نه» بگویند و شان و منزلت خود را در سرزمینی پاک به دست آورند. ما تنها نیستیم. آفریقا، آسیا، مردم آزاد و مردمی که برای آزادی خود در اقصی نقاط جهان می جنگند، همیشه در کنار میلیون ها کنگویی خواهند بود و در حالی که حتی یک مزدور استعمارگر یا استعمارگر در کشور ما وجود دارد از مبارزه دست بر نمی دارند. می خواهم به پسرانم که شاید دیگر هرگز آنها را نبینم بگویم که آینده کنگو بسیار باشکوه است و مانند هر کنگویی از آنها انتظار انجام وظیفه مقدس را دارم؛ بازگرداندن استقلال و حاکمیت به کشورمان.

بدون عزت، آزادی، بدون عدالت، عزت و بدون استقلال، انسان آزاد وجود ندارد.